

Bertók László

PAPÍRLAPOK, CETLIK, RÉGI FÜZETEK

Papírlapok, cetlik, régi füzetek, az asztal
 (a szekrény, a polcok) rengetegéből (hullámaiból?,
 sivatagából?) újra meg újra előbukkanók,
 valaha csodálatosnak (fontosnak, szépnek,
 „világmozdítónak”) vélt gondolatok (ötletek,
 verscsírák) készséges őrizői, miért nem
 porladtak szét, süllyedtek el már, azzal a
 heuréka-érzéssel, örömmel (ihlettel?, indulattal?,
 látomással?) együtt, amely a megfoghatatlant
 szavakba, mondatokba táncolta (láncolta?) rajtatok?
 Miért nem téptelek össze, hajítottalak ki
 a szemébe, ahogy a többi vacakot
 (elhasznált ruhát, kiürült tollbetétet, elvetelt
 gondolatot)? Mért a mazochista remény,
 hogy egy újabb találkozáskor a dobbantódeszka
 lehettek, ahonnan szerencsés esetben
 a toronyugrás is elvégezhető? Azért álltok
 (perdültök, fordultok) elé, illegtek, kacérkodtok,
 csábítottok, hogy a félbe maradt mindenségre,
 az elszalasztott paradicsomra (szalmaszálra?,
 délibábra?) figyelmeztessetek?
 Honnan a tétova fény, amely oda-vissza lüktet
 rólátok, s a kába reménység (szegénység?,
 tapasztalat?, lustaság?) „ki tudja, mire lesz jó”
 mozdulatával (hitével?, döntésképtelenségével?)
 megint visszamuzsikál benneteket a kupacba?
 Véletlen-e, hogy miközben a saját farkát kergető
 pillanat lendületével rátok csukom a tegnapot,
 a „nyugodjatok békében” végtelenségével
 köszönök el tőletek?

(2000, 2006/10.)

BERTÓK LÁSZLÓ 1935-BEN SZÜLETETT VÉSÉN. VERSET ÍR. JÓZSEF ATTILA-, KOSSUTH-
 ÉS BABÉRKOSZORÚ-DÍJAS.